> I okazujmy staranie jedni o drugich, by pobudzać się do miłości i dobrych uczynków; Nie opuszczając naszego wspólnego zgromadzenia, jak to niektórzy mają w zwyczaju, ale zachęcając się nawzajem, i to tym bardziej, im bardziej widzicie, że zbliża się ten dzień.
>
> *— Hebrajczyków 10:24-25*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: zachęta, Kościół, społeczność, wyposażenie, Drugie przyjscie, czasy ostateczne

Interpretacja:
W *Hebrajczyków 10:24-25* autor zachęca wierzących, by nie zaniedbywali wspólnych zgromadzeń – co dla niektórych stało się już nawykiem – lecz by raczej wzajemnie się zachęcali, zwłaszcza w obliczu zbliżającego się dnia powrotu *Jezusa*. Wersety te podkreślają znaczenie jednoczenia się z innymi wierzącymi i wspólnego działania na rzecz Bożej misji.

Troska o siebie nawzajem

Fragmenty te przypominają nam o konieczności troski o innych i dbałości o ich dobro, a także o pomaganiu im w realizacji wyznaczonych celów. Biorąc pod uwagę, jak ważna w naszym życiu jest troska o bliźnich, nasuwa się naturalne pytanie: jak mogę zachęcać innych do miłości i czynienia dobra?

Aby to osiągnąć, musimy zacząć od postawy służby i uważności na drugiego człowieka. Powinniśmy być źródłem wsparcia i siły, angażując się w życie innych i aktywnie ich słuchając. Pozwala nam to inspirować i motywować bliźnich, zachęcać ich do rozwijania

swoich pasji, pomagać w osiąganiu celów oraz służyć mądrym słowem i wsparciem.

Nie rezygnujmy ze wspólnych spotkań

Osoby, dla których unikanie wspólnych zgromadzeń stało się nawykiem, tracą istotny element chrześcijańskiego życia. Wspólnota ma kluczowe znaczenie dla naszego życia duchowego i relacji z Bogiem.

Gdy się gromadzimy, możemy wspólnie się modlić, zachęcać i wspierać, cieszyć się swoją obecnością oraz czerpać z doświadczeń i perspektyw innych wierzących. Rezygnacja ze wspólnych spotkań oznacza utratę szansy na wspólny wzrost i rozwój w wierze.

Wzajemne zachęcanie się

Poza wspólną modlitwą i wielbieniem Boga, wspólnota pełni jeszcze jedną ważną funkcję: *wzajemnego wsparcia*. Przebywając w gronie innych wierzących, mamy okazję do wzajemnego zachęcania się i korygowania, a także do trwania w wierze. Jest to niezwykle ważny aspekt życia duchowego, gdyż często potrzebujemy zachęty i wsparcia innych, by wytrwać w naszej drodze z Bogiem.

Znaczenie wspólnoty

Hebrajczyków 10:24-25 podkreśla wagę wspólnoty i wyjaśnia, dlaczego jest ona tak istotna dla naszego życia duchowego. Jeśli oddalimy się od tej praktyki lub ją zaniedbamy, nie tylko stracimy szansę na wspólny wzrost i rozwój w wierze, ale także nie będziemy wspierać ani zachęcać innych wierzących w ich drodze z Bogiem.

Co więcej, wspólnota daje nam możliwość praktycznego wykorzystania darów, które otrzymaliśmy od Boga. Możemy wykorzystywać nasze talenty i zdolności, by służyć innym i wspólnie realizować Boże posłannictwo. Wspólnota pozwala nam również nieść *światło Chrystusa* tym, którzy Go jeszcze nie znają – czy to poprzez działalność misyjną, czy też osobiste świadectwo.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które

mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Czuwajcie, trwajcie w wierze, bądźcie mężni, umacniajcie się.
>
> *— I Koryntian 16:13*

Książka: Nowy Testament / I Koryntian

Tematy: zachęta, odwaga, wiara, siła

Interpretacja:
Pierwszym wezwaniem zawartym w tym wersecie jest zachęta do czuwania i trwania w wierze. Oznacza to, że musimy być uważni i czujni, zwracając uwagę na to, co dzieje się wokół nas. Jako chrześcijanie mamy obowiązek zachowywać nieustanną czujność i nie pozwalać, by cokolwiek odciągnęło nas od wiary w Boga.

Drugim wezwaniem jest postawa odważnych i silnych ludzi wiary. Bycie chrześcijaninem nie oznacza słabości – wręcz przeciwnie. Wytrwanie na chrześcijańskiej drodze wymaga odwagi, siły i determinacji. Musimy postępować stanowczo i pewnie, pozostając zawsze wiernymi chrześcijańskim wartościom i naukom.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego zachęcajcie jedni drugich i budujcie się wzajemnie, jak to zresztą czynicie.
>
> *— I Tesaloniczan 5:11*

Książka: Nowy Testament / I Tesaloniczan

Tematy: zachęta, uczyc sie, bliźni

Interpretacja:
Werset *I Tesaloniczan 5:11* stanowi wezwanie dla wspólnoty, by wierni wzajemnie się zachęcali i umacniali. Przypomina on, że nie powinniśmy przeżywać wiary w odosobnieniu, lecz raczej wspierać się nawzajem i dodawać sobie otuchy.

Życie chrześcijańskie bywa niekiedy trudne. Możemy czuć się osamotnieni w naszych zmaganiach i pokusach. Jednak dzięki wsparciu i zachęcie ze strony braci i sióstr *w Chrystusie* znajdujemy pocieszenie oraz siłę. Co więcej, wzajemne budowanie się i dodawanie otuchy pomaga nam wzrastać w wierze i stawać się silniejszymi.

Istnieje wiele sposobów, by wzajemnie się wspierać i budować. Możemy modlić się za siebie, dzielić się trudnościami i troskami, wspólnie zgłębiać Pismo Święte oraz razem służyć w kościele i społeczności. Możemy również wypowiadać słowa zachęty i – w razie potrzeby – oferować konkretną pomoc.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojciec miłosierdzia i Bóg wszelkiej pociechy; Który nas pociesza w każdym naszym utrapieniu, abyśmy i my mogli pocieszać tych, którzy są w jakimkolwiek ucisku, taką pociechą, jaką sami jesteśmy pocieszani przez Boga.
>
> *— II Koryntian 1:3-4*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: zachęta, Pocieszyciel, współczucie, odwaga, cierpienie, adoracja

Interpretacja:
Fragment *II Koryntian 1:3-4* wychwala Boga jako *Ojca* naszego *Pana Jezusa Chrystusa*. Oznacza to, że Bóg jest naszym duchowym Ojcem, a Jezus Chrystus – *Jego Synem*; w konsekwencji zarówno Bóg, jak i Jezus Chrystus dzielą tę samą boską naturę. Jest to fundamentalna prawda wiary chrześcijańskiej, ukazująca jedność między Bogiem a Jezusem Chrystusem i wskazująca, że dzięki Jezusowi Chrystusowi możemy utrzymywać bliską relację z Bogiem.

Ojciec miłosierdzia

Wersety te opisują Boga jako *„Ojca miłosierdzia”*, co oznacza, że jest On Bogiem miłosiernym i pełnym współczucia, gotowym przebaczać nam grzechy i obdarzać nas Swoją łaską. Jezus Chrystus, Syn Boży, nauczał o miłości i współczuciu; możemy zatem być pewni, że nasz *Ojciec Niebieski* kocha nas i prowadzi w każdej chwili. Ta krzepiąca prawda zachęca nas do szukania Bożego miłosierdzia w naszym życiu oraz do proszenia Go o pomoc i prowadzenie w trudnych chwilach.

Bóg wszelkiej pociechy

II Koryntian 1:3 przedstawia również Boga jako *„Boga wszelkiego pocieszenia”*. Oznacza to, że Bóg jest naszym Pocieszycielem w chwilach bólu i cierpienia. W momentach straty, choroby czy żałoby możemy szukać pocieszenia i wsparcia u naszego Ojca Niebieskiego, który kocha każdego z nas i zna nas osobiście. Obdarza On nas swoim pokojem, miłością i pocieszeniem, pomagając nam przezwyciężyć wszelkie trudne sytuacje, jakie niesie życie.

Dzielenie się pocieszeniem

II Koryntian 1:4 mówi, że Bóg pociesza nas we wszelkich naszych utrapieniach, abyśmy my z kolei mogli pocieszać tych, którzy przeżywają trudne chwile. Innymi słowy, dzięki pocieszeniu, jakie otrzymujemy od Boga w czasie utrapień, możemy nieść pocieszenie i wsparcie tym, którzy tego potrzebują.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które

mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jak bowiem w nas obfitują utrapienia Chrystusa, tak też przez Chrystusa obfituje nasza pociecha.
>
> *— II Koryntian 1:5*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: zachęta, Pocieszyciel, Jezus, cierpienie

Interpretacja:
Biblia stanowi nieustanne źródło nauki i refleksji w naszym życiu. Pismo Święte zawiera wiele wersetów, które pomagają nam zrozumieć Bożą wolę i to, jak wprowadzać ją w życie. Jednym z takich wersetów jest *II Koryntian 1:5*.

Kontekst

Zanim zagłębimy się w znaczenie tego wersetu, warto zrozumieć kontekst, w jakim został on napisany. Apostoł *Paweł* skierował ten list do wspólnoty w Koryncie, aby ją pocieszyć i dodać jej otuchy po trudnościach, z jakimi wierni ci zmagali się w swojej posłudze. Opisuje on cierpienia, których sam doświadczył, oraz to, jak Bóg go pocieszał. W wersecie *II Koryntian 1:5* Paweł stwierdza, że cierpienia *Chrystusa* obfitują w naszym życiu, ale obfituje w nim również pocieszenie płynące przez Niego.

Obfitość cierpienia

Czym są cierpienia Chrystusa? W kontekście tego wersetu rozumiemy, że chodzi tu o trudności, z jakimi jako chrześcijanie musimy się mierzyć. W tym świecie doświadczamy prześladowań, cierpienia, bólu i smutku z powodu naszej wiary w Chrystusa. Jednak fakt, że cierpienia te są przypisywane Chrystusowi, oznacza, że mamy w nich swój udział. Stawiając czoła tym przeciwnościom, jednoczymy się z Chrystusem w Jego cierpieniu.

Pocieszenie w Chrystusie

Nie pozostajemy jednak sami w tym cierpieniu. W tym samym wersecie Paweł mówi, że w Chrystusie obfituje również nasze pocieszenie. Co to oznacza? Oznacza to, że w obliczu trudności nie jesteśmy sami. Sam Chrystus jest z nami i nas pociesza. To On jest naszym źródłem siły, pocieszenia i nadziei.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego nie zniechęcamy się, bo chociaż nasz zewnętrzny człowiek niszczeje, to jednak ten wewnętrzny odnawia się z dnia na dzień.
>
> *— II Koryntian 4:16*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: zachęta, piękno, ciało, otrzymywanie

Interpretacja:
Werset *II Koryntian 4:16* wzywa nas do zastanowienia się nad ważnością odnowy naszego wewnętrznego świata. Często skupiamy się na trosce o ciało, zaniedbując życie wewnętrzne, podczas gdy Biblia uczy nas, że to dusza jest najważniejsza.

Zużycie zewnętrznego człowieka

Apostoł *Paweł* mówi nam, że nasz zewnętrzny człowiek z biegiem czasu niszczeje. Ludzkie ciało się starzeje i traci siły, co może wpływać na jakość naszego życia. W miarę upływu lat odczuwamy większe zmęczenie i pogorszenie stanu zdrowia – jest to naturalne, lecz nie powinno pozbawiać nas nadziei.

Odnowienie wewnętrznego człowieka

Choć nasze ciało niszczeje, nasz wewnętrzny człowiek odnawia się z każdym dniem. Co to oznacza? Musimy skupić się na pielęgnowaniu naszego życia wewnętrznego – naszych dusz. Tak jak ciało potrzebuje pokarmu, by zachować zdrowie, tak nasze dusze potrzebują duchowego pożywienia.

Jak odnawiać wewnętrznego człowieka

Odnawianie wewnętrznego człowieka to ciągły proces, który wymaga dyscypliny i zaangażowania. Oto kilka sposobów na jego odświeżenie:

- *Modlitwa* to sposób na nawiązanie więzi z Bogiem i otwarcie przed Nim serca. Znajduj każdego dnia czas na społeczność z Bogiem i wsłuchiwanie się w Jego głos.
- *Biblia* jest Słowem Bożym, zawierającym cenne nauki dla naszego życia. Czytaj Pismo Święte każdego dnia i rozważaj zawarte w nim prawdy.
- *Służba* to sposób na okazywanie miłości bliźnim i naśladowanie przykładu *Jezusa*. Poświęcaj czas na pomaganie innym i służbę swojej społeczności.
- *Dobre uczynki* to sposób na odzwierciedlenie Bożej miłości w świecie. Czyń dobro i wywieraj pozytywny wpływ na życie ludzi wokół ciebie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ten bowiem nasz chwilowy i lekki ucisk przynosi nam przeogromną i wieczną wagę chwały.
>
> *— II Koryntian 4:17*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: zachęta, Życie wieczne, nagroda, cierpienie

Interpretacja:

Fragment *II Koryntian 4:17* podejmuje temat cierpienia, jakiego doświadczamy w życiu na skutek grzechu pierworodnego. W tym kontekście apostoł *Paweł* przeciwstawia doczesne trudności, z jakimi możemy się mierzyć na tym świecie, wiecznej chwale oczekującej tych, którzy wierzą *w Chrystusa Jezusa*.

Chwilowe utrapienie

W tym fragmencie Paweł przypomina nam, że nawet gdy znosimy trudne chwile i próby w obecnym życiu, są one przejściowe i nie będą trwać wiecznie. Słowo *„utrapienie”* (lub ucisk) wywodzi się z łacińskiego *„tribulum”*, oznaczającego narzędzie do młócenia lub miażdżenia. Obrazuje to naturę cierpienia: jest ono czymś, co nas kształtuje i przemienia, podobnie jak kamień młyński oddziałujący na ziarno pszenicy. Doświadczane uciski sprzyjają naszej dojrzałości i pozwalają nam budować większe zaufanie do Boga.

Ciężar chwały

Apostoł Paweł ukazuje, jak cierpienie doświadczane w tym życiu rodzi *„nadzwyczajny ciężar chwały”*, który jest o wiele cenniejszy. Cierpienie pomaga nam spojrzeć na życie z perspektywy wieczności i uzdalnia nas do głębszego docenienia dóbr duchowych, które nie podlegają zmiennym kolejom losu tego życia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jeśli bowiem najpierw jest gotowość, jest przyjmowana według tego, co kto ma, a nie według tego, czego nie ma.
>
> *— II Koryntian 8:12*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: zachęta, hojność, dawanie

Interpretacja:
Drugi List do Koryntian został napisany przez apostoła *Pawła* i skierowany do wierzących mieszkających w Koryncie. W księdze tej Paweł porusza tematy związane z życiem chrześcijańskim, a jednym z nich jest hojność. W szczególności *II Koryntian 8:12* mówi o ochoczej gotowości do dawania.

Znaczenie tego wersetu

W tym wersecie Paweł wskazuje, że liczy się nie tyle wysokość daru, co nasze nastawienie do dawania. Choć intencje naszego serca nie zawsze znajdują pełne odzwierciedlenie w tym, co ofiarowujemy Bogu, Pan zawsze dostrzega naszą gotowość i pragnienie dawania. Co więcej, nie możemy dać tego, czego nie posiadamy. Nasza intencja jest cenna, jeśli towarzyszy jej wola dawania – nawet wówczas, gdy nasz dar jest skromny.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Czyż ci nie nakazałem? Wzmocnij się i bądź mężny. Nie lękaj się i nie przerażaj, gdyż PAN, twój Bóg, jest z tobą, dokądkolwiek pójdziesz.
>
> *— Jozuego 1:9*

Książka: Stary Testament / Jozuego
Tematy: zachęta, odwaga, strach, Bog

Interpretacja:
Księga Jozuego stanowi istotną część *Starego Testamentu*, gdyż opisuje historię podboju Ziemi Obiecanej przez Izraelitów. W pierwszym rozdziale odnajdujemy niezwykle

wymowny i motywujący werset, który podkreśla znaczenie siły i odwagi w życiu osoby wierzącej.

W tym fragmencie *Jozue* przygotowuje Izraelitów do zdobycia Kanaanu – ziemi, którą Bóg im obiecał. Pan zwraca się do Jozuego, zachęcając go do zachowania siły i odwagi podczas prowadzenia ludu Izraela w tej wyprawie. Choć wezwanie, by *„być mocnym i odważnym”*, może wydawać się proste, niesie ono ze sobą głębokie przesłanie dla życia wierzącego.

Siła i odwaga są dla wierzącego kluczowe, gdyż na swojej drodze napotykamy liczne próby, trudności i zmagania. Bycie chrześcijaninem nie oznacza, że nigdy nie doświadczymy chwil lęku, wątpliwości czy słabości. Cnoty te pomagają nam jednak trwać w wierze w Boga i zachować właściwą perspektywę. Podobnie jak Jozue, musimy pamiętać, że Bóg jest z nami zawsze – na każdym kroku naszej drogi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Aby ich serca były pocieszone, będąc zespolone w miłości, a to ku wszelkiemu bogactwu zupełnej pewności zrozumienia, ku poznaniu tajemnicy Boga, Ojca i Chrystusa.
>
> *— Kolosan 2:2*

Książka: Nowy Testament / Kolosan
Tematy: zachęta, Jezus, miłość, zrozumienie, mądrość

Interpretacja:
Apostoł *Paweł* pragnie pokrzepić serca wierzących. Oznacza to, że chce, aby znajdowali oni pokój i ukojenie, nawet w trudnych chwilach. Życie bywa pełne wyzwań, a my – jako

chrześcijanie – możemy czuć się przytłoczeni lub zniechęceni. Jednak dzięki Bożemu pocieszeniu możemy odnaleźć pokój niezbędny do dalszego trwania i działania.

Ponadto apostoł Paweł pragnie, aby wierzący byli zjednoczeni w miłości. Miłość jest kluczowym elementem chrześcijańskiego życia i fundamentem, na którym opiera się nasza wiara. Jesteśmy powołani do miłowania Boga i bliźnich. Jedność w miłości jest niezwykle ważna, gdyż pozwala nam wspólnie służyć i wypełniać Boży zamysł dla naszego życia.

Ostatecznym celem apostoła Pawła jest to, by wierzący osiągnęli pełne bogactwo zrozumienia i poznali tajemnicę *Boga Ojca oraz Chrystusa*. Poznanie Boga jest kluczowe; pozwala nam ono zrozumieć, kim On jest, jak działa w naszym życiu i jak najlepiej za Nim podążać. Im lepiej poznajemy Boga, tym bardziej możemy wzrastać w wierze i przemieniać się pod wpływem Jego miłości oraz woli.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie zaznają już głodu ani pragnienia, nie porazi ich słońce ani żaden upał; Ponieważ Baranek, który jest pośrodku tronu, będzie ich pasł i poprowadzi ich do żywych źródeł wód, i otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu.
>
> *— Objawienie 7:16-17*

Książka: Nowy Testament / Objawienie
Tematy: zachęta, Pocieszyciel, Życie wieczne, ochrona, smutek

Interpretacja:

Biblia jest pełna pokrzepiających obietnic, a jedna z najpiękniejszych znajduje się w Księdze *Objawienia 7:16–17*. Czytamy tam zapewnienie, *że Baranek – Jezus Chrystus* – będzie pasł swój lud i prowadził go do źródeł wód życia, a Bóg otrze wszelką łzę z ich oczu. Wersety te niosą nadzieję i otuchę cierpiącym, będąc dowodem na to, że w pełnej miłości obecności Boga zawsze możemy znaleźć ukojenie.

Głębsze znaczenie

Fragmenty te są niezwykle ważne, gdyż dają nam przedsmak obietnicy niebiańskiego raju, w którym Bóg na zawsze położy kres wszelkiemu smutkowi i cierpieniu. Obraz pasterza prowadzącego swoje stado do świeżej wody ukazuje miejsce, w którym każda dusza zazna pokoju i szczęścia. Przypominają nam one, że Bóg jest Pasterzem, który prowadzi swój lud przez życiowe próby i kieruje tych, którzy za Nim podążają, ku miejscu pełnemu błogosławieństwa.

Obietnica Jezusa

W *Jana 10:11 Jezus* powiedział: *„Ja jestem dobrym pasterzem. Dobry pasterz oddaje swoje życie za owce”*. Słowa te ukazują głębię miłości Jezusa do nas. Oddał On za nas życie na krzyżu, abyśmy mogli zostać poprowadzeni do źródeł wód życia. Jego ofiara gwarantuje, że w trudnych chwilach zawsze będziemy mieli źródło pocieszenia i miłości. W Jego miłości i obecności odnajdujemy uzdrowienie oraz ukojenie, których potrzebujemy, by z nadzieją iść naprzód.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A sam PAN pójdzie przed tobą, on będzie z tobą, nie porzuci cię ani cię nie opuści. Nie bój się ani się nie lękaj.

> — *Powtórzonego 31:8*

Książka: Stary Testament / Powtórzonego
Tematy: zachęta, przymierze, strach, podazac, niezawodność, smutek

Interpretacja:
Werset *Powtórzonego 31:8* niesie ze sobą pokrzepiającą obietnicę nieustannej obecności Boga w naszym życiu. Słowa *„A sam PAN pójdzie przed tobą”* oznaczają, że Bóg zawsze kroczy przed nami, oczyszczając ścieżkę i przygotowując drogę do tego, co nas czeka. Innymi słowy, zanim jeszcze napotkamy życiowe wyzwania i przeszkody, Bóg już przygotował dla nas drogę.

Druga część tego wersetu jest równie wymowna: *„On będzie z tobą, nie porzuci cię ani cię nie opuści”*. Oznacza to, że bez względu na to, jak trudne mogą być nasze okoliczności, Bóg zawsze będzie przy nas, by nas wspierać, i nigdy nas nie porzuci. To niezłomna obietnica przyjaźni i ochrony, niezależnie od sytuacji, z jakimi przychodzi nam się mierzyć.

Ta Boża obietnica powinna być źródłem siły i pocieszenia dla wszystkich chrześcijan. Pozwala nam wierzyć, że Bóg jest zawsze z nami, nawet w najtrudniejszych chwilach. Musimy wierzyć, że Bóg nas nie opuści, i znajdować poczucie bezpieczeństwa w Jego opiece.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*